
VOLEJTE
ŠKOLNÍKA
Mária Pekná

VOLEJTE ŠKOLNÍKA

Mária Pekná

Anotace

Zapletl se s lidmi, se kterými nikdy neměl mít nic společného. Zaplatil za to životem ženy, kterou miloval, a sám jen zázrakem přežil. Aby unikl minulosti, přijal novou identitu a ukryl se jako školník na prestižní umělecké škole, kde se snaží začít znovu.

Jenže pak potká Cassandru, studentku, která se dostala do spárů stejných lidí, kteří kdysi zničili jeho život. Derian stojí před rozhodnutím. Nechat ji napospas osudu, nebo riskovat odhalení své totožnosti a konečně se postavit těm, kteří mu vzali všechno?

Cassandra se pomalu stává někým, kvůli komu se Derian po třech letech znovu dokáže smát. Čím víc času spolu tráví, tím těžší je držet si odstup.

Jenže minulost se jen tak nevzdává. A tentokrát může přijít o mnohem víc než o svou novou identitu.

Vydalo v roce 2026

Secret Press
Kontakt:
Elena Ševčíková, Ječná 468, Kobylnice
www.secretpress.eu
e-mail: secretpress@secretpress.eu
1. elektronickou publikaci, 1. vydání a 29. eknihu v edici Secret Press
Autor © Mária Pekná
Obálka a grafika © Mária Pekná a canva
Veškerá práva vyhrazena.
Tato kniha ani jakákoli její část nesmí být kopírována či jiným způsobem rozšiřována bez výslovného povolení nakladatele.
ISBN:
978-80-88553-42-7 epub
978-80-88553-43-4 PDF

Všechny postavy i společnosti v této knize jsou fiktivní a jakákoli podobnost s reálným světem nebo skutečnými osobami je zcela náhodná.

Prolog

DERIAN
Před třemi lety

Nora si na sedadle spolujezdce sundala boty a jednu zastrčila pod sedadlo, druhou nechala ležet u nohou. Vadilo mi to pokaždé, když jsme někam jeli, protože jsem pak obě hledal, ale tentokrát jsem jí nic neřekl. Za Yorkem se silnice protahovala mezi mokrými pastvinami a kamennými zídkami, které v kuželech světel vypadaly skoro bílé.

V kufru jsme měli dvě tašky, krabici s papíry a plechovou dózu od sušenek plnou bankovek. Nora vzala z našeho bytu také otlučený hrnek se žlutým uchem. Když jsem se jí zeptal proč, odpověděla, že v novém domově nechce pít kávu z ničeho, co před ní používal cizí člověk.

„Doufám, že v tom domě mají vanu," prohlásila a přitáhla si kolena k hrudi. „Nechala jsem ve skříni půlku šatů, zimní boty a fén. Aspoň vana by mi za to mohla zůstat."

„Sprchu mají určitě."

„To má i nádraží v Yorku. Mimochodem, kde přesně budeme bydlet?"

„U malé vesnice za Riponem."

Otočila ke mně hlavu. Měla tmavé oči, které se na fotografiích tvářily přísněji než ve skutečnosti, a kolem úst drobné vrásky od smíchu. Krátké hnědé vlasy si toho večera stáhla červeným provázkem, jehož konce už byly roztřepené. Nosila ho od léta, kdy

jsme se poznali. Když se rozčilovala, tahala za něj tak dlouho, dokud jí prameny nepadaly do obličeje.

„Deriane, jestli je ten dům tajný i přede mnou, začínám mít pochybnosti, jestli jsem si vybrala správného spolucestujícího. Tak mi tu adresu, prosím, řekni."

Udělal jsem to. Název ulice si pro sebe zopakovala a potom se zahleděla z okna.

Věděl jsem, že jí vadí být odkázaná na informace, které jí dávkuju po kouscích. V posledních třech dnech se mě skoro nepřestala vyptávat. Nejspíš bych se ptal také, kdybych zjistil, že člověk, s nímž plánuji společný život, léta vystavoval dokumenty pro lidi, kteří obchodovali s ukradenými obrazy. Zatím znala jen část. Tu, kterou jsem jí dokázal říct bez toho, abych musel vyslovit jména všech, kterým jsem pomáhal.

„A co tam budeš dělat?" ozvala se po několika kilometrech. „Naposledy jsi mi tvrdil, že budeš opravovat starý nábytek, ale podle mých zkušeností neumíš opravit ani poličku, kterou jsi sám pověsil."

„Polička spadla, protože sis na ni naskládala encyklopedie."

„Dvě knížky. A jednu jsem tam položila schválně, abych vyzkoušela, jak moc věříš vlastní práci."

Na okamžik jsem se zasmál. Nora se spokojeně opřela, natáhla dlaň ke mně a stiskla mi zápěstí, jako to dělávala při dlouhých cestách. Bylo to malé gesto, obvykle tak samozřejmé, že jsem ho sotva vnímal. Tentokrát jsem si její ruku podržel o něco déle.

Na přípravu útěku jsme měli jen několik hodin. Večer předtím mi Kane v kanceláři nad aukční síní položil na stůl fotografii Nory

před knihkupectvím, kde pracovala, a zeptal se, jestli už vymyslela, kam pojedeme na dovolenou. Druhý den zablokovali přístup k mým účtům a jeden muž se objevil před naším domem.

Sarah Whitfieldová, právnička, s níž jsem se krátce spojil, mi řekla, že potřebuje konkrétní podklady a bezpečné místo pro schůzku. Do budovy, kde jsme se měli se Sarah sejít, se ještě toho odpoledne kdosi vloupal.

Zůstával mi jediný člověk, kterého jsem se mohl pokusit zachránit okamžitě, a seděl vedle mě. Neodjížděli jsme proto, že jsem věřil v kouzlo venkova. Chtěl jsem ji dostat za dveře domu, který nepatřil mně, a potom se vrátit k policii s doklady, jež jsem vezl v krabici. Před Norou jsem ten plán tajil. Stačilo jí už dost lží.

„Můžu se ještě na něco zeptat?“ přerušila moje přemýšlení.

„Ptej se.“

„Když za tebou policie přijde a zeptá se, co jsi udělal, řekneš jí pravdu?“

„Ano.“

„Celou?“

Nedíval jsem se na ni. Na konci rovinky se začala zvedat mlha a silnice byla kluzká i tam, kde nebyla vidět voda.

„Budu muset,“ odpověděl jsem.

Nora mi pustila ruku. Vzala ze dveří obal od sušenek, který tam odložila před půlhodinou, pečlivě ho složila a zastrčila do kapsy.

Ve zpětném zrcátku se držela dvojice světel. Nevadila mi na prvním kruhovém objezdu ani na dalším úseku k řece, ale když jsem odbočil na méně používanou silnici a světla následovala náš vůz,

ztuhla mi ruka na volantu. Nechal jsem auto plynule zpomalit, abych mohl lépe rozeznat značku. Vůz za námi zpomalil také.

Srdce mi nepříjemně poskočilo a vzápětí se rozbušilo tak silně, až jsem cítil tep ve spáncích. Po zátylku mi přeběhl mráz a chloupky na předloktích se mi postavily. Přitom jsem měl v autě puštěné topení. Přinutil jsem se povolit sevření volantu, protože mi začínaly tuhnout prsty, a znovu se podíval do zpětného zrcátka. V ústech jsem měl najednou úplně sucho. Jestli to byli Kaneovi lidé, byli jsme v pořádném průšvihu. A nejhorší bylo, že Nora seděla přímo vedle mě.

„To auto nás sleduje?“ zeptala se Nora. Všimla si, kam se dívám.

„Může jenom jet stejným směrem. Zavolej policii a řekni jim, že nás pronásledují, a nadiktuj číslo naší značky.“

Sáhla po telefonu. Operátorka se ozvala téměř okamžitě a Nora jí sdělila naše jména, název poslední vesnice i odbočku, kterou jsme právě projeli. Opakovala po ní otázky, na které jsem se snažil odpovídat, a pak zvedla hlas, aby ji přes hluk motoru bylo slyšet. Vyslovila Kaneovo příjmení. Prudce jsem na ni pohlédl, ale zavrtěla hlavou. Už mě nechtěla poslouchat, když jsem jí radil, co má tajit.

Pod košilí mi začal stékat pot, přestože jsem před chvílí stáhl topení. S každým dalším slovem, které Nora operátorce sdělovala, jsem cítil, jak se mi svírá žaludek. Musel jsem se několikrát zhluboka nadechnout, abych udržel hlas v klidu. Hlavou mi probíhaly všechny možnosti, jak z téhle situace vyváznout, ale nedokázal jsem se pořádně soustředit. Neustále jsem kontroloval zrcátko a pokaždé, když jsem v něm zahlédl stejná světla, tep se mi

ještě zrychlil. Začínal jsem mít strach. Ne o sebe. O Noru, kterou jsem do toho všeho zatáhl.

„Je to člověk, pro kterého můj partner pracoval," říkala do telefonu. „Ano, mám důvod myslet si, že nám hrozí nebezpečí. Jsme na úzké silnici, za námi je tmavé auto a…"

První náraz nás zasáhl zezadu. Nora sklouzla loktem po palubní desce a telefon jí vypadl na podlahu. Strhl jsem volant, abych zabránil nárazu do kamenné zídky, a prudce sešlápl brzdu. Nissan se na mokrém asfaltu smýkl, ale podařilo se mi ho srovnat. Telefon pod sedadlem stále fungoval a z reproduktoru se ozýval naléhavý hlas operátorky.

„Jsi v pořádku?" vyhrkl jsem směrem k Noře. Sotva přikývla, znovu jsem se soustředil na silnici. Ruce se mi začínaly třást, ale nemohl jsem si dovolit povolit sevření. Věděl jsem, že jediná chyba nás může poslat přímo do zídky. Cítil jsem, jak mi pod košilí stéká studený pot, a přitom jsem měl celé tělo napjaté tak, až mě bolely svaly na ramenou.

V reproduktoru bylo slyšet naléhavý ženský hlas, který se ptal, zda jsme v pořádku. Druhý náraz nás posunul k zídce. V protisměru se objevila dodávka postavená napříč silnicí, takže jsem zabrzdil několik metrů před ní. Černý vůz nám mezitím zablokoval cestu zpátky. Žaludek se mi stáhl tak prudce, až se mi udělalo zle. Několikrát jsem se podíval před sebe i za auto, přestože bylo jasné, že nemáme kudy projet.

Srdce mi tlouklo až v krku a po zádech mi přeběhl ledový mráz, když se otevřely dveře dodávky. Snažil jsem se dýchat pomalu, ale nešlo to. Všechno mě nutilo šlápnout na plyn, prorazit zátaras a

dostat Noru co nejdál. Jenže před námi stála dodávka a vedle mě seděla žena, kterou jsem miloval. Nemohl jsem riskovat, že ji zabiju při pokusu o útěk.

Rozhlédl jsem se po okolí. Vlevo za zídkou se táhla úzká pěšina, jediná možnost, jak se dostat pryč od silnice. Sáhl jsem po klice, ale dřív, než jsem stačil vystoupit, přistoupil k oknu muž s kovovou tyčí.

Nora měla stále zapnutý pás a hledala pod sedadlem telefon. Řekl jsem jí, aby se schoulila na podlahu, jenže v tu chvíli sklo prasklo a muž mě chytil za límec.

Jednou rukou jsem se opřel o volant, druhou se pokoušel odepnout pás. Spona se zasekla o shrnutou bundu. Muž u auta mě udeřil kovovou tyčí a rozrazil mi obočí. Vzápětí sáhl dovnitř rozbitým oknem a odemkl dveře. Dva další stáli u spolujezdce. Jeden Noru táhl za rukáv, zatímco se bránila nohama o práh. V hrudi mi prudce škublo a krev se mi nahrnula do hlavy.

„Nesahej na ni!“ zařval jsem tak silně, až mě zabolelo v krku. Začal jsem se zmítat v bezpečnostním pásu, který mě pořád držel na sedadle, a několikrát jsem udeřil pěstí do spony. Prsty jsem měl zpocené a klouzaly mi po plastu. Při pohledu na Noru, která se tomu chlapovi zoufale bránila, jsem cítil, jak se ve mně strach mění v nekontrolovatelný vztek. Zatnul jsem čelist tak silně, až mě rozbolely zuby. Potřeboval jsem se k ní dostat. Okamžitě. A bylo mi úplně jedno, kolik těch parchantů stojí venku.

Z telefonu pod sedadlem se ozývalo vzdálené volání, které skončilo, když po něm někdo šlápl.

„Nechte ji být!“ řval jsem. Nevím, jestli mi někdo odpověděl. Pak už mě táhli na silnici a srazili na kolena tak prudce, že jsem náraz ucítil až v kyčli.

Kane vystoupil z dodávky, až když jsme oba byli venku. Na tmavém kabátu neměl jedinou skvrnu. Ostatní mu uvolnili cestu a on se na mě zadíval s mírně nakloněnou hlavou, jako by přišel zkontrolovat nepovedenou zakázku. V ruce držel desky, které jsem až příliš dobře znal z jeho kanceláře. Moje vlastní krabice s dokumenty zůstala v kufru auta, kam jsem ji před odjezdem uložil.

„Měl ses zastavit u mě,“ řekl. „Ušetřil bys nám cestu.“

„Noru pusť. Ona s tebou nic nemá.“

„To jsi měl vysvětlit jí, než jsi jí všechno řekl.“

Nora se muži, který ji držel, vytrhla natolik, že se k nám dostala blíž. Neměla boty. Jednu ponožku měla roztrženou na patě a na mokrém asfaltu za sebou nechávala tmavé otisky. V hlavě mi blesklo, že bude mít studené nohy, a vzápětí jsem se za tu myšlenku nenáviděl. Klečel jsem mezi třemi ozbrojenými muži a staral se o její ponožky.

„Deriane, dívej se na mě,“ zavolala. Zkusil jsem zvednout hlavu, ale muž za zády mi sevřel vlasy. „Nepodepisuj jim už vůbec nic. Slyšíš? Už nic.“

Kane se otočil. V očích měl podráždění, které si při práci nikdy nedovoloval ukázat.

„Odveďte ji,“ poručil.

V tu chvíli mi projel tělem tak silný nával strachu, že jsem se na okamžik přestal bránit. V uších mi začalo nepříjemně hučet.

„Kam ji chcete odvést?“ vyrazil jsem ze sebe. Hlas mi přeskočil a musel jsem polknout, protože jsem měl hrdlo stažené. Představa, že Noru odvezou někam, kde už ji nikdy nenajdu, mi sevřela žaludek. Začal jsem sebou trhat tak prudce, že mě muži museli držet oba. Necítil jsem bolest v rozbitém obočí ani v kolenou. Vnímal jsem jen Noru a její vyděšený obličej.

Nora začala couvat, když k ní přistoupil muž od dodávky. Byl větší než ona a rukou jí zakryl ústa. Kopla ho do holeně, vytrhla se a rozběhla se za naše auto, směrem, odkud jsme přijeli. Chtěl jsem vstát, ale těžká bota mi přitiskla záda k asfaltu. Hlavu jsem však měl otočenou k našemu autu, takže jsem viděl Noru, jak se snaží utéct. Vzápětí zazněl výstřel.

Prudce jsem sebou škubl. Všechno se ve mně sevřelo. Měl jsem pocit, že mi někdo vrazil pěst hluboko pod žebra a nedovolil mi se nadechnout.

„Noro?“ vyhrkl jsem. Sledoval jsem ji a nedokázal pochopit, proč se zastavila. Pak jsem uviděl její ruku na boku. Žaludek se mi obrátil a do úst mi vystoupala kyselá pachuť.

„Ne!“ vykřikl jsem a pokusil se zvednout. Mužova bota mě přitlačila zpátky k zemi, ale já se pod ní dál zmítal. Třásly se mi ruce, dech se mi lámal a v hlavě mi zběsile bušila jediná myšlenka. Jen ať nespadne. Prosím, ať nespadne.

Znovu jsem na Noru zavolal, ale muž mě dál držel při zemi. Ohlédla se po mém hlase. Jednou rukou se chytila za bok. Druhou natáhla k zídce, ale nedosáhla na ni. Klesla na kolena, a když se pokusila postavit, podlomila se jí ruka. Zůstala sedět vedle zadního kola našeho auta. Červený provázek jí sjel do čela.

Nora se nehýbala a já na ni hleděl s hrůzou, která mi úplně ochromila myšlení. V uších mi hučelo, před očima se mi míhaly černé skvrny a nohy se mi třásly tak silně, že bych se na nich sotva udržel. Chtěl jsem na ni zavolat, ale z hrdla mi nejdřív nevyšel žádný zvuk.

Teprve když se znovu pokusila pohnout, začal jsem křičet její jméno. Potřeboval jsem ji slyšet odpovědět. Cokoliv. Jen abych věděl, že je pořád se mnou.

Křičel jsem její jméno a trhal se z mužova sevření. Udeřil mě do tváře, ale pokračoval jsem, dokud mě další dva nedrželi za ramena.

„Udělám cokoli, co budeš chtít. Jen zavolej pomoc," prosil jsem ho.

„Měl jsi o důsledcích přemýšlet dřív," odvětil s ledovým klidem.

Rozklepala se mi brada a musel jsem pevně stisknout rty, abych se před ním úplně nerozbrečel. Nedokázal jsem se pořádně nadechnout. Vzduch mi uvázl někde v hrudi a každé další slovo jsem ze sebe musel doslova tlačit.

„Kane, prosím tě," zachraptěl jsem. „Je to moje žena." V očích mě začalo pálit a přes rozmazané vidění jsem sotva rozeznával jeho obličej. Celé tělo se mi třáslo. Nenáviděl jsem se za to, že před ním prosím, ale na nějaké hrdosti mi už nezáleželo. Jestli mě měl nechat klečet v bahně a ponížit se před všemi svými lidmi, klidně bych to udělal. Jen kdyby zvedl telefon a zavolal pomoc.

„Prosím, nenech ji umřít. Udělám vše, co po mně chceš. Vezmu každou zakázku, každý podpis, dám ti všechny peníze, které mám." Ale s ním to nic neudělalo. Nakonec jsem začal opakovat jen Nořino jméno. Dlouhé roky jsem se dokázal domluvit s lidmi, kteří mi lhali

přímo do obličeje. V tu chvíli jsem nedokázal přesvědčit jediného člověka, aby mi dovolil zavolat sanitku.

Mužům zřejmě připadalo, že už se nedokážu bránit, protože mě pustili. Po čtyřech jsem se dostal k Noře. Za kolenem jsem cítil rozpáranou látku a štěrk, ale nepamatoval jsem si bolest. Její tvář byla bledší než před několika minutami a na dolním rtu měla kousek špíny. Chtěl jsem ji otřít, jenže ruce jsem měl od krve. Položil jsem jí dlaň pod hlavu a přitiskl druhou k jejímu boku.

Ruce se mi třásly tak silně, že jsem měl problém udržet tlak na ráně. Cítil jsem pod dlaní teplou krev, která mi prosakovala mezi prsty, a při pohledu na její množství se mi zvedl žaludek.

„Sakra, Noro," zašeptal jsem a pokusil se zhluboka nadechnout, ale nešlo to. Hrudník jsem měl stažený a každý nádech končil někde v krku. Snažil jsem se uklidnit, protože jsem věděl, že mě potřebuje, ale nedokázal jsem zastavit třes, který se mi šířil od rukou až do ramen. Nikdy v životě jsem se tolik nebál. A nejhorší bylo, že jsem vůbec nevěděl, jestli jí dokážu pomoct.

Všiml jsem si, že se snaží narovnat nohy. Dělala to při spaní, když jí bylo nepříjemně, a já jí je tehdy vždycky přikryl. Zkusil jsem jí posunout nohu, aby neležela v kaluži. Nechápal jsem, proč se tím zabývám, když jsem potřeboval zastavit krvácení.

„Noro, poslouchej mě. Díváš se na mě? Já jsem tady."

Pohnula očima, ale nezaostřila. Přiblížil jsem se tak, aby mi viděla do obličeje, a zašeptal: „Pomoc už jede, Noro. Jen mě poslouchej." Lhal jsem jí do očí a modlil se, aby to alespoň jednou byla pravda. Nora se pokusila něco říct, ale vyšel z ní jen přidušený zvuk.

„Nemluv. Teď nemusíš. Jenom se mnou zůstaň.“

Stiskla mi zápěstí. Byla to stejná ruka, kterou mě před chvílí držela v autě. Přitiskl jsem si její dlaň k tváři.

Vybavil se mi náš kuchyňský stůl, na něm nedopitý čaj a pootevřená zásuvka, kterou jsem už dva měsíce sliboval opravit. Chtěl jsem se vrátit do té kuchyně tak zoufale, že jsem zavřel oči a na několik vteřin přestal vnímat cokoli kolem. Když jsem se znovu podíval na Noru, pootevřela ústa.

„Ten… hrnek,“ zašeptala sotva slyšitelně.

Naklonil jsem se ještě níž.

„Máme ho. Vzal jsem ho. Je v tašce, Noro.“

Nevím, jestli mluvila právě o tom. Možná se mi ta slova jen poskládala z pohybu rtů, protože jsem ji potřeboval slyšet. Začal jsem jí vyprávět, kam hrnek postavíme, až dorazíme domů. Že se stejně určitě bude zlobit kvůli vaně a že ji nechám vybrat kuchyňské skříňky. Když jsem zmínil police, koutkem úst jí nepatrně cuklo. Držel jsem se toho pohybu, hledal jsem jej znovu, jako by se v něm dalo najít nějaké ujištění.

Potom přestala svírat mou ruku. Přiložil jsem jí prsty zpátky k zápěstí, ale sklouzly. Řekl jsem její jméno, přiblížil ucho k jejím ústům a čekal na další nádech. Už nepřišel.

Na okamžik jsem měl pocit, že se zastavilo i moje vlastní srdce. Pak se mi prudce rozbušilo a do hlavy mi vystoupalo tak silné horko, až se mi zatmělo před očima.

„Noro?“ Hlas se mi roztřásl. Přitiskl jsem prsty k jejímu krku, ale nedokázal jsem nahmatat tep. Zkusil jsem to znovu, tentokrát druhou rukou. „No tak, zlato. Prosím.“ Začala se mi třást brada a z

očí mi vyhrkly slzy. Nedokázal jsem je zastavit. Hrudník se mi svíral v bolestivých křečích a každý nádech končil přidušeným vzlykem.

Přitiskl jsem si její bezvládnou ruku ke tváři a zoufale ji políbil do dlaně. „Já tě potřebuju," vypravil jsem ze sebe. „Slyšíš mě? Já bez tebe nemůžu."

Přesto jsem dál tlačil na ránu a opakoval, aby otevřela oči. Nechal jsem ji samotnou mezi řečí o kuchyňských skříňkách a nedovedl jsem pochopit, že už mi neodpoví. Když mě muž odtrhl od jejího těla, vzal jsem s sebou hrst mokrých vlasů, která mi proklouzla mezi prsty.

Vydral se ze mě zvuk, který jsem nedokázal ovládnout. Nebyl to obyčejný výkřik, spíš zoufalý, bolestivý řev, při kterém se mi stáhlo celé břicho a na okamžik jsem ztratil dech. Začal jsem sebou škubat, kopat kolem sebe a snažil se vytrhnout mužům, kteří mě táhli pryč. Slzy mi stékaly po tváři a mísily se s krví z rozbitého obočí. „Nechte mě u ní!" řval jsem, až mě pálilo v krku.

„Prosím vás, nechte mě u mojí ženy!" Nohy mě přestávaly poslouchat a několikrát jsem se podlomil v kolenou, ale pořád jsem se pokoušel otočit. Nedokázal jsem ji tam nechat samotnou. Ne takhle. Ne poté, co jsem jí slíbil, že ji ochráním.

Zbytek si pamatuju po útržcích. Koleno, které mi někdo zatlačil mezi lopatky. Ránu do žeber, po níž jsem se nemohl nadechnout. Kameny pod tváří a Kaneův hlas, který si s někým vyměňoval několik obyčejných vět, zatímco Nora zůstávala ležet na silnici. Volal jsem na ni, i když už jsem věděl, že nepřijde. Když mi stáhli

ruce za záda a svázali zápěstí plastovou páskou, pokusil jsem se udeřit jednoho z mužů hlavou do břicha. Dal mi ale další ránu.

Potřeboval jsem ji ještě jednou obejmout. Chtěl jsem jí zakrýt bosé nohy, protože jí bývala pořád zima. Nedovolili mi ani otočit hlavu.

Odvlekli mě k mostu. Pod kamenným zábradlím hučela řeka rozvodněná po deštích. Jedno oko jsem měl oteklé a před druhým mi tančily tmavé skvrny.

Kane stál vedle mě a nespěchal. Zvedl mi bradu, prohlédl si obličej a řekl, že jsem mohl dál pracovat a vydělat jmění. Neodpověděl jsem. Snažil jsem se spočítat, kolik metrů dělí most od místa, kde zůstala Nora. Kdyby mě pustili, možná bych k ní ještě došel. Ta představa mi připadala rozumná, přestože jsem sotva stál.

„Kvůli ní jsi přišel o všechno," poznamenal Kane.

„Vy jste ji zabili." Vyslovil jsem to tak tiše, že se musel naklonit. „Budu si vás pamatovat."

Uhodil mě hřbetem ruky. Muži za mnou mě popadli pod pažemi a přehodili přes zábradlí. Ve chvíli, kdy se mi boty odlepily od kamene, jsem zahlédl v dálce světlo našeho auta. Nora pořád ležela za ním, někde v temnotě. Chtěl jsem se vrátit. Nedokázal jsem natáhnout ani ruku.

Dopadl jsem do vody na bok a proud mi okamžitě naplnil ústa. Ruce jsem měl svázané za zády, takže jsem se nedokázal udržet nad hladinou. Narazil jsem ramenem do tvrdého předmětu, možná do větve přinesené povodní, a na chvíli se mi podařilo vystrčit obličej ven. Slyšel jsem vlastní chrapot a vzdálený motor. Pak mě řeka stáhla pod sebe.

Poslední, co se mi vrátilo před oči, nebyla Kaneova tvář ani most. Viděl jsem Noru v naší kuchyni. Stála u dřezu, v ruce držela ten směšný žlutý hrnek a říkala mi, ať se přestanu hrabat v zásuvce a přijdu se najíst.

Kapitola 1

DERIAN | O tři roky později

Školní zvon byl rozbitý už od června. Ředitelka mi každé pondělí připomínala, že jej mám opravit, a každé pondělí jsem jí vysvětloval, že oprava mechanismu ze začátku minulého století nebude hotová, dokud mi neschválí nákup součástky, kterou její předchůdkyně třikrát odmítla zaplatit. Zvon přesto občas zazněl, když se do něj opřel silnější vítr. Jeho nepravidelné údery děsily nové studenty i dvě uklízečky, které už usoudily, že se v severním křídle usadilo něco nadpřirozeného. Mně vyhovovalo, že si na hluk zvykají. Když člověk pracoval v tak staré budově, bylo lepší nepátrat po každém vrznutí.

Ráno jsem strávil v suterénu u čerpadla, které přestávalo držet tlak. Blackthornská akademie měla krásnou fasádu a útroby neustále připravené vypovědět službu. Nad střechami se rozlévala šedá obloha, za stájemi se táhla mokrá pastvina až k nízkým vřesovištním kopcům a vítr převracel listí na štěrkovém nádvoří. Ve školním prospektu to všechno vypadalo malebně. Ve skutečnosti znamenal říjen u nás především ucpané žlaby, studené radiátory a dveře, které se odmítaly zavírat.

Od okamžiku, kdy se na nádvoří objevili první studenti nového semestru, jsem dostal třináct žádostí o opravu. Devět z nich se týkalo věcí, které se daly vyřešit tím, že člověk správně zatáhne za kliku.

„Pane Mercy!“

Zastavil jsem vozík s nářadím těsně před vchodem do západního křídla. Paní Bellová, vedoucí provozu, stála na schodech v plášti, který měl barvu černého čaje, a pod paží držela štos formulářů. Na rozdíl ode mě měla ráda nové studenty. Dokonce si pamatovala jejich jména a nadšeně mě seznamovala s těmi, kterým jsem podle ní mohl pomoci.

„Do ateliéru číslo tři zatéká," oznámila.

„Od července. Střecha se neopraví tím, že mi to budete říkat každých deset minut."

„Dnes tam nastupuje nová studentka. Nemůžeme ji nechat pracovat pod kapajícím stropem."

„Pod tím stropem studovalo třicet lidí a nikomu voda na hlavu netekla. Když se posune stůl od okna, bude mít suché místo."

Bellová si odhrnula vlasy z očí, přimhouřila je proti větru a podívala se na můj vozík. „Víte, proč vás mají všichni za nepříjemného člověka?"

„Protože se mnou mluví."

Zakoulela očima a přece se usmála. Pracovala tu déle než já a nepokoušela se mě změnit, za což jsem jí byl vděčný. Podala mi papír s číslem místnosti a já ho položil mezi kleště a šroubováky. Přes nádvoří právě projížděl malý dodávkový vůz s krabicemi. Řidič zastavil příliš blízko kašny, vystoupil a začal nadávat na navigaci. Zvedl jsem hlavu, když Bellová neodcházela, ačkoli mi už všechno vyřídila.

„Ještě něco?" zeptal jsem se.

„Ředitelka chce, abyste konečně uklidil byt nad dílnou. Přijede bezpečnostní kontrola."

„Byt je uklizený.“

„Podle ní tam pořád nemáte postel. A matrace není postel.“

„Za poslední tři roky jsem si toho všiml.“

Už se neusmála. Chvíli na mě hleděla, potom stáhla papíry k sobě a odešla. Nepochyboval jsem, že se u oběda zmíní někomu dalšímu o mém bytě.

Bellová měla dobré úmysly, které se čas od času projevovaly naprostým nedostatkem respektu k cizím dveřím. Přesto mi v zimě nosila polévku, když jsem byl nemocný, a nikdy se neptala na jizvu pod pravým uchem ani na to, proč jsem prvního listopadu každoročně žádal o volno. U většiny lidí bych podobnou ohleduplnost považoval za nebezpečnou zvědavost. U ní mi postupně přestala vadit.

Do ateliéru jsem dorazil krátce po desáté. Na konci chodby kdosi nechal otevřené okno a pod parapetem se na dlaždicích vytvořila louže. Zavřel jsem ho, postavil pod něj kbelík a vešel do místnosti, odkud se ozývaly hlasy.

Čtyři studenti se přetahovali o prodlužovací kabel, který nestačil ke stojanu s lampou. Další dvojice se pokoušela přenést rozměrné plátno tak, aby neodřela rám dveří. Bylo zřejmé, že stoly nikdo neposune, pokud je k tomu nedonutím.

„Všechno od oken pryč,“ řekl jsem. „Střecha se opraví příští týden. Jestli vám bude do práce kapat, nebudu vysušovat ani vaše skici, ani ty drahé boty, co jste nechali pod parapetem.“

Jeden student si zabručel něco o příjemném přivítání. Nechal jsem ho být, protože už odsunoval stůl. Teprve u zadní stěny jsem si všiml mladé ženy, která stála stranou od ostatních a prohlížela si

staré vodovodní potrubí vedené pod stropem. Na hlavě měla tmavé vlasy stažené do nedbalého uzlu, na sobě džínovou bundu a vedle nohy štíhlý kufr na kreslicí potřeby. Držela desky se školním znakem, ale listy uvnitř zůstávaly nedotčené.

Lidé, kteří přišli první den do nového prostředí, obvykle hledali učitele, spolužáky nebo lavici, ke které by si mohli sednout. Ona se dívala na rozvody, zásuvky a druhé dveře do chodby.

„Jestli čekáte na prohlídku technického zázemí, objednává se předem," oslovil jsem ji.

Otočila hlavu. Měla zvláštní oči, světle hnědé se zeleným okrajem kolem duhovky, a na tváři ani stopu po rozpacích, že ji někdo přistihl při zkoumání cizí budovy. „Zajímalo mě, jestli potrubí opravdu vede do vedlejší místnosti. Sousední ateliér by se mi hodil víc, ale prý je zavřený."

„Je tam sklad."

„To vím. Jen jsem chtěla zjistit, jestli jsou propojené."

„Nejsou."

Zastrčila si tužku za ucho a mou odpověď přijala až podezřele ochotně. Všiml jsem si oděrky na ukazováčku, jakou dělají lidé, kteří často pracují s ostrou špachtlí, a tmavé skvrny pod nehtem. Kdybych se k ní nepřiblížil, považoval bych ji za běžnou studentku výtvarného programu.

Jenže na desce, kterou držela, měla svůj rozvrh otočený tak, aby na něj nikdo neviděl, a sotva jsem odvrátil zrak, podívala se přes moje rameno k zamčeným dveřím skladu.

„Nová?" zeptal jsem se.

„Přestoupila jsem."

„To je mi líto.“

Překvapil ji můj tón. Pak se koutkem úst usmála. „Vážně tak špatné?“

„Budova ano. Lidé jsou různě šikovní.“

„A vy jste tu co?“

„Člověk, který opravuje věci, na které mají ostatní moc práce.“

Podívala se na mé pracovní kalhoty a ruce poznamenané olejem. „Takže školník. To vysvětluje ten okouzlující přístup.“

Měl jsem odejít. Ještě na začátku svého pobytu na Blackthornu bych to také udělal, ale tentokrát mě zaujal její kufr. Byl dražší než většina vybavení v místnosti, přesto měl ošoupané hrany a na madle zůstávalo několik vrstev zaschlé barvy. Madlo bylo odřené v místech, kde ho nejčastěji svírala ruka. Slečna Wallesová s ním zjevně absolvovala víc než jedinou cestu do školy.

„Nepoužívejte druhé dveře,“ upozornil jsem ji. „Zámek je vadný a někdy za vámi zapadne.“

„Děkuju za starost.“

„Starost bych měl, kdybych vás odtamtud musel dostávat.“

Když jsem se znovu obrátil k práci, zaslechl jsem za zády tlumené uchechtnutí. Bylo tak krátké, že jsem si nebyl jistý, jestli patřilo mně. Přesto jsem koutkem oka zkontroloval, kde stojí. Dělalo mi starosti, že si toho všímám. Většinou jsem si u nových studentů pamatoval jen pokoje, které po sobě nechali vytopené, a dveře, které rozbili.

V tu chvíli mě zavolali k zásuvce, která začala při zapojení lampy jiskřit. Vypnul jsem jistič a strávil dalších dvacet minut

přesvědčováním přítomných, aby nepoužívali prodlužovací kabel s porušenou izolací.

Když jsem se ohlédl k zadní stěně, nová studentka už seděla u stojanu a na papír si kreslila neobvykle přesný náčrt okna, pod kterým před chvílí kapala voda ze stropu. Jen jsem zaznamenal, že nemá školní černou tužku, ale vlastní sadu měkkých grafitů, a vrátil se k rozdělané zásuvce.

Odpoledne jsem nesl poštu ředitelce Williamsonové. Její kancelář zůstala stejně přehnaně vytopená jako vždycky a na stole se hromadily přihlášky.

Bývalá dívčí akademie si ponechala internátní středoškolskou část, ale západní křídlo už několik let sloužilo samostatně organizovanému výtvarnému programu ve spolupráci se St Jude's College. Tam studovali dospělí malíři a restaurátoři; mezi oběma částmi areálu se sice dalo přecházet, jejich provoz a studentská evidence však byly oddělené. Když ředitelka mluvila o modernizaci, ukazovala fotografie obnovených ateliérů; když potřebovala někoho, kdo opraví střechu, obrátila se na mě a připomněla mi, že škola fungovala tři sta let bez mé pomoci.

„Mercy, počkejte chvíli," zastavila mě, když jsem položil dopisy ke dveřím. „Potřebuji podpis k přejímce skladu ve staré galerii."

Vytáhla formulář se seznamem rámů, podstavců a ochranných panelů. Přes její rameno jsem zahlédl otevřenou složku s osobními údaji nových studentů. Horní list nesl fotografii ženy z ateliéru a jméno Cassandra Wallesová. Dívala se přímo do objektivu, bez povinného studentského úsměvu. Pod jménem stálo doporučení k

přestupu, několik známek a potvrzení o předchozí praxi při práci s olejomalbou.

„Galerie bude otevřená veřejnosti?“ zeptal jsem se.

„Příští měsíc pořádáme malou přehlídku školní sbírky. Přijedou dárci a zástupci nadace. Všechno musí být připravené.“

„Staré závěsy se na obrazy nehodí. Slunce se přes ně dostane.“

„O tom rozhodne restaurátorské oddělení. Vy prosím opravte světla.“

Podepsal jsem převzetí práce a vyšel ven. Na chodbě bylo chladno, vonělo tam mokré dřevo a čisticí prostředek, kterým uklízečky drhly kamenné schody.

Cassandra Wallesová. Jméno samo o sobě nic neznamenalo. Přesto jsem si ho zapamatoval, protože si během deseti minut v ateliéru prohlédla téměř všechny dveře a ani jednou se nezeptala, kde má začít malovat.

Do galerie jsem šel před zavírací dobou. Nacházela se v nejstarší části školy, mezi kaplí a bývalým hudebním sálem, kam z parku vedlo úzké schodiště. Místnost páchla leštěnkou a starým lakem, okna měla vnější okenice a obrazy visely v řadě, která neodpovídala žádnému promyšlenému kurátorskému systému. Škola získávala díla po generace a každý nový ředitel chtěl vystavovat něco jiného.

Uprostřed delší stěny visela Dáma v černém, portrét ženy s tmavými vlasy, jednou rukou položenou na hraně stolu a pohledem upřeným někam mimo obraz.

Pamětníci tvrdili, že portrét kdysi patřil rodině Blackthornových. Podle cedulky pod obrazem pocházel z konce devatenáctého století a do akademie se dostal v roce 1938.

Originál patřil akademii na základě starého darovacího zápisu, který Bellová držela v oddělené evidenci. K jeho zápůjčce bylo potřeba písemné schválení školy, posouzení stavu díla a doklad o pojištění; ve zdi za rámem bylo upevnění s čidlem a přístup do galerie se zapisoval.

Věděl jsem, že samotná kopie, byť sebevydařenější, nestačí k odnesení originálu. Někdo by musel získat oprávnění k manipulaci, obejít evidenci pohybu díla i kontrolu jeho stavu a přesvědčit zaměstnance, že jde o řádně schválený odvoz.

Při poslední inventuře jsem Bellové pomáhal seřídit světla. Neviděl jsem tehdy celý pojistný protokol a teď mě mrzelo, že jsem se na něj nezeptal.

Někdo posunul nízkou lavici pod obraz. Nebylo to nic neobvyklého, návštěvníci se tu často zastavovali, ale tentokrát byla přímo pod rámečkem s popiskou. Sedl jsem si na její kraj a zvedl hlavu. Z téhle výšky bylo dobře vidět spodní část malby i místo, kde se lak u lemu šatů slabě odlišoval. Kdo by chtěl kopírovat drobné tahy, měl odtud výborný výhled.

„Zase máte problém se světly?“ ozvalo se od dveří.

Vešla paní Bellová s klíči v ruce. „Jen kontroluju galerii před přehlídkou,“ odpověděl jsem na její pohled. Prošla kolem, posunula lavici zpátky ke stěně a zamkla jednu z bočních vitrín.

„Dnes sem přišli studenti z restaurátorského programu,“ oznámila. „Nová slečna Wallesová prý projevila zvláštní zájem o portréty. Profesorka Ferriová je ráda, že má konečně někoho nadšeného.“

„Kdy se sem přihlásila?“

„Dneska. Hned po obědě. Proč?“

„Jen se ptám.“

Bellová pověsila klíče na poutko a obrátila se ke mně. „Thomasi, vy se někoho ptáte jen tehdy, když jste přesvědčený, že vám lže.“

Na školních dokumentech jsem se jmenoval Thomas Mercy. Trvalo mi několik měsíců, než jsem při oslovení přestal otáčet hlavu pozdě. Teď už jsem se ohlížel bez váhání. Bellová nemohla vědět, kolik nocí jsem v prvním roce strávil představami, že se ve dveřích objeví někdo z minulosti a vysloví mé skutečné jméno. Byl jsem už téměř přesvědčený, že takový den nepřijde.

„Studenti lžou pořád,“ odpověděl jsem. „Někteří jen lépe než jiní.“

Nechala mě samotného a já vypnul osvětlení. V posledním záblesku, než světla zhasla, se na plátně objevila světlá linie na ženinině zápěstí, sotva patrný tah štětce, který malíř zřejmě nikdy zcela nepřekryl. Nevěděl jsem, proč mi utkvěl v hlavě. Při práci s padělky jsem se kdysi naučil zapamatovat si detaily, které ostatním připadaly bezvýznamné, a ten návyk mě přežil.

V kapse mi zavibroval telefon s připomínkou, že mám za chvíli zamknout dílnu. Zítra jsem měl opravit světla a ve čtvrtek zkontrolovat střechu. Zcela obyčejný týden, který jsem si pečlivě naplánoval, aby se do něj nic jiného nevešlo.

Večer jsem v bytě nad dílnou otevřel láhev whisky, přestože mi lékař po poslední kontrole řekl, že bych měl přestat. V pokoji stála matrace, kovový regál, dvě židle a sporák, který jsem přivezl z bazaru. Věci, které člověka nezdržují, když musí odjet. Nalil jsem si jen trochu.

Když jsem láhev zavíral, spatřil jsem na rukávu bundy stopu tmavé barvy z ateliéru. Otřel jsem ji prstem a napadlo mě, že slečna Wallesová nosila stejný odstín pod nehtem. Za den jsem viděl desítky znečištěných rukou. Přesto jsem si vzpomněl právě na její.

Kapitola 2

CASSANDRA

Když jsem v pondělí ráno vystoupila z autobusu, měla jsem na sobě kabát koupený ve výprodeji, v kapse nový studentský průkaz a v kufru štětce, které mě už několikrát vytáhly z problémů. Cesta z Yorku byla dlouhá a posledních dvacet kilometrů se silnice vinula mezi kamennými zídkami, mokrými poli a kopci porostlými vřesem. Nad údolím visela mlha a z černých střech Blackthornské akademie stékala voda po okapech, přestože právě nepršelo.

Na fotografiích v propagačních materiálech působila budova jako místo, kde se studenti věnují umění, čtou básně a potom se za zvuku klavíru procházejí zahradou. Ve skutečnosti mi připomínala staré sídlo, které někdo přestavěl na školu, aniž by se obtěžoval odstranit všechny chodby určené služebnictvu. Ty by se mi mohly hodit.

Na recepci seděla žena s pečlivě vyžehlenou halenkou a s brýlemi zavěšenými na řetízku. Vzala si moje doklady, zatímco jsem na stolku vedle dveří prohlížela vybledlý plán školy.

Nejstarší část budovy tvořila uzavřený obdélník kolem nádvoří, na západní straně přiléhaly ateliéry a za nimi menší křídlo s dílnami. Galerie byla zakreslená v severní chodbě mezi kaplí a hudebním sálem. V popisu pro návštěvníky stálo, že obsahuje díla ze školní sbírky, včetně proslulého portrétu Dáma v černém, který mi poslední měsíc nedal spát.

„Slečna Wallesová? Vítám vás. Přestupy uprostřed příprav na zimní přehlídku nebývají časté," řekla žena a zkontrolovala číslo na potvrzení. „Máte výborné doporučení. Profesorka Ferriová se na vás ptala už ráno."

„Doufám, že nebude zklamaná." Převzala jsem klíč od pokoje a usmála se přesně tak dlouho, jak situace vyžadovala.

Doporučení měl údajně vystavit profesor Alistair Kerr, bývalý vedoucí ateliéru, který ve skutečnosti odešel do důchodu už před šesti měsíci. Podpis jsem měla nacvičený ze skenu a školní hlavičku jsem si opatřila sama.

Největší práci mi dalo správné pořadí jeho akademických titulů, které se lišilo podle toho, komu psal.

Škola mi zatím přiznala předběžný status hostující studentky; konečné uznání posledního ročníku mělo záviset na ověření předchozích předmětů u St Jude's College.

Věděla jsem, že právě tam se můj podvod může prozradit, a každý den jsem kontrolovala schránku, jestli nepřišla žádost o doplnění originálů. Razítko na doporučení mi zatím zajistilo dveře do ateliéru, nic víc.

Pokoj se nacházel v horním patře novější budovy. Měl dvě okna s výhledem do parku a měla jsem ho sdílet se spolubydlící, která právě nebyla přítomná. Na jedné straně visely plakáty z výstav, na druhé stála prázdná postel s matrací obalenou igelitem.

Vybalila jsem jen kosmetiku a několik kusů oblečení. V zrcadle nad umyvadlem jsem si narovnala tmavé vlasy, které jsem si ráno stáhla do uzlu; několik pramenů se mi opět uvolnilo kolem obličeje. Na nose jsem měla sotva znatelné pihy, jež na průkazové fotografii

zmizely pod světlým pudrem. Nikdy jsem se nesnažila vypadat jinak kvůli mužům. Teď mi záleželo hlavně na tom, aby si mě nikdo příliš dobře nezapamatoval.

V kufru jsem měla i sestřin starý řidičský průkaz, přestože mi při útěku z bytu k ničemu nebyl. Ještě před šesti týdny jsem Lee nadávala, že si nechává doklady v mém kuchyňském šuplíku. Teď jsem se přistihla, že hladím palcem odřený roh plastové kartičky, a schovala jsem ji pod podšívku kufru.

Telefon zazvonil ve chvíli, kdy jsem zvedala z podlahy ručník. Displej ukazoval neznámé číslo a mobil nepřestával vyzvánět. Přijala jsem hovor a zůstala stát u otevřené skříně.

„Jsem tady," oznámila jsem.

„Víme." Muž na druhém konci neměl důvod představovat se. Stejný hlas mi před týdnem diktoval, co mám říct sousedům, až se budou ptát po Lee. „Získala jste přístup?"

„Ke studijním prostorám. Do galerie půjdu s ostatními až po obědě."

„Podle rozvrhu máte dnes volno po čtvrté. Využijte ho."

„A co moje sestra?" zeptala jsem se tak klidně, až mi vlastní hlas připadal cizí. Z vedlejšího pokoje doléhal smích a zvuk zásuvek, které někdo prudce zavíral.

„Dostala snídani. Pokud se budete držet plánu, dostane i večeři."

„Chci s ní mluvit."

„Nejdřív ukažte, že umíte pracovat." Hovor skončil a já chvíli držela telefon u ucha, protože jsem si nebyla jistá, jestli jsem opravdu slyšela poslední větu správně. Potom jsem vytočila sestřino

číslo. Automat mi oznámil, že volaný účastník je nedostupný. Byla jsem tak hloupá, že jsem to zkusila ještě dvakrát.

Na první přednášku jsem dorazila brzy. Ateliér zabíral bývalou jídelnu s vysokými okny a stropem, na kterém se stará štuková výzdoba přetahovala o prostor se zářivkami. Studenti se vítali po prázdninách, vyprávěli si o cestách a zakázkách, zatímco já si vybírala místo s výhledem na dveře a na stěnu s elektrickými zásuvkami.

Zvykla jsem si všímat si, kde se dá pracovat bez publika. U školy, kam mě poslali, jsem potřebovala vědět i to, odkud mě někdo může překvapit.

Dveře se otevřely a dovnitř vešel vysoký muž s vozíkem nářadí. Měl pracovní kalhoty, tmavou mikinu a na rukou špínu, kterou nezamaskuje ani deset minut drhnutí. Byl vysoký, široký v ramenou, ale držel je lehce shrbená, jako někdo, kdo nechce vyčnívat. Tmavé vlasy měl krátké a trochu přerostlé kolem uší; na levém spánku mu pod nimi končila úzká bělavá jizva. Když se obrátil od oken, všimla jsem si šedých očí a kratšího plnovousu. Když zjistil, že několik studentů natahalo kabely přes mokrou podlahu, podíval se na ně tak otráveně, že se dva z nich okamžitě začali omlouvat. V jiné situaci bych ho možná považovala za protivného, ale nebyl to člověk, který by ztrácel čas hraním autority. Vztekal se na věci, které opravdu mohly způsobit problém.

Všimla jsem si jeho rukou. Na levém zápěstí měl starou jizvu, která pokračovala pod rukáv, a na kloubech světlé čárky, které schovávalo výrazné tetování. Dával si pozor, aby se nedotýkal lidí, i když se kolem něj prodírali se stojany.

Se studenty se seznamovalo snadněji. Dívka s krátkými vlasy a červenými náušnicemi se představila jako Harriet, nabídla mi místo u svého stolu a během pěti minut mi stačila vyprávět o učitelích víc, než bych zjistila při dvoutýdenním čtení školního řádu.

Ferriová vyžadovala docházku, ale dokázala tolerovat drzost, pokud měl člověk výsledky. Restaurátorská dílna se zamykala v šest, galerie v pět a klíče se evidovaly u provozní vedoucí. To poslední Harriet zmínila jen tak, když nadávala, že jí školník jednou odmítl otevřít kvůli zapomenutému skicáku.

„Ten chlap se jmenuje Mercy?“ zeptala jsem se a dál kreslila parapet před sebou.

„Thomas Mercy. Tváří se, že jsou všichni studenti idioti. Ale když ti teče voda na obraz, opraví střechu, i kdyby měl přijít o víkendu. Proč tě zajímá?“

„Jen abych věděla, koho příště neprosit o laskavost.“ Harriet se rozesmála a já se soustředila na papír. Přitom jsem přemýšlela o tom, proč se při pohledu na moje desky zarazil. Na nic se neptal, jen se díval o vteřinu déle, než bylo příjemné. Ostražitost v jeho tváři jsem znala. Moje vlastní povolání mě naučilo poznávat ji u druhých na první pohled.

Z Harrietiny odpovědi mi zůstala v hlavě zvláštní věc: ten protivný školník prý dokázal pracovat celý víkend, když někomu zatékalo na obraz. V ateliéru se skutečně postaral o závadu, aniž čekal pochvalu, a přestože mě při tom několikrát probodl pohledem, držel se ode mě v uctivé vzdálenosti.

Měla jsem vážnější starosti než přemýšlet o jeho kérce kompasu a šedých očích. Jenže se mi do mysli vracely pokaždé, když jsem se pokusila soustředit na náčrt.

Po obědě nás Ferriová provedla částí sbírky. Byla to žena s úzkými brýlemi a chůzí, jako by nerada čekala, až ji ostatní doženou. Přivítala mě jménem, požádala o krátké představení předchozí práce a pak nás pustila do galerie, kde bylo o poznání chladněji než v ateliérech.

Ochranné světlo dopadalo na rámy s vyřezávanými rohy a z dálky bylo slyšet klapání podpatků v chodbě u kaple. Vzduch měl jemně nasládlý pach dřeva a starého laku. Naše skupina se rozptýlila mezi portréty tak rychle, že se Ferriová musela dvakrát ozvat, aby měla komu vysvětlovat rozdíly mezi školními donacemi a soukromými zápůjčkami.

Dámu v černém jsem poznala okamžitě. Byla větší, než naznačovaly fotografie, které mi poslal Kaneův člověk. V rámu působila méně přísně a kůže portrétované ženy měla jemné zelenavé tóny, jež na snímcích zmizely. Na černých šatech se proti světlu objevovala spletitá struktura tahů, místy lesklých, jinde tak matných, že připomínaly samet. Nejhůř se napodobuje obraz, který na první pohled působí jednoduše. Tady by každý špatně položený odstín změnil výraz tváře. Ostatní poslouchali Ferriovou, ale já stála dost blízko, abych rozeznala drobné prasklinky ve světlém pozadí. Chtěla jsem si obraz vyfotit. Telefony však byly zakázané a u dveří seděla kustodka, která by si porušení pravidel určitě všimla.

„Slečno Wallesová, co byste nám k němu řekla?“ ozvala se profesorka, když zaznamenala můj zájem.

Odstoupila jsem o krok.

„Že fotografie v katalogu mu škodí. Barvy jsou ve skutečnosti tlumenější a část pozadí už někdo v minulosti čistil.“ Ukázala jsem na světlejší plochu nad ženiným ramenem. „Je tam rozdíl v povrchovém lesku. Na první pohled skoro neviditelný.“

Ferriová přišla blíž a několik studentů se za ní přesunulo také.

„Velmi dobře. Ošetření je zaznamenáno v restaurátorském protokolu z osmdesátých let. Vidíte ještě něco?“

Viděla jsem toho příliš mnoho. Tušila jsem, odkud malíř začal, kde změnil polohu ruky a jak ztenčil nános barvy na lemu šatů. Stačilo by mi několik hodin při dobrém světle a mohla bych se pustit do prvních studií. Odložila jsem tu představu a pokrčila rameny.

„Zbytek bych si nerada vymýšlela z takové vzdálenosti.“

Profesorka mě pochválila a obrátila se k ostatním. Já zůstala u obrazu, dokud kustodka nezaklapla desky s návštěvní knihou. Při odchodu jsem se ohlédla k bezpečnostnímu čidlu vedle dveří a k rámečku s popiskou. Zatím mi chyběly rozměry zadní konstrukce a způsob uchycení. Nic z toho se nedalo zjistit při školní prohlídce. Měla jsem měsíc na vytvoření kopie. Nejpozději na konci čtvrtého týdne mělo být plátno připravené; teprve potom mi měli sdělit, jak proběhne výměna. Čtyři týdny na práci, která by při poctivém provedení zabrala mnohem déle, a nikdo mi neslíbil, že Leu skutečně pustí.

Večer přišla spolubydlící. Jmenovala se Penny, studovala dějiny umění a přivezla si tři květináče, které položila na parapet s omluvou, že bez rostlin nedokáže usnout.

Vybalovala tak soustředěně, že si ani nevšimla, když jsem pod postel zasunula pouzdro s vlastními pigmenty. Povídala mi o přednáškách, o studentské kavárně a o tom, že v parku za stájemi roste starý tis. Na většinu věcí jsem odpovídala bez přemýšlení.

„Odkud jsi přestoupila?“ zeptala se Penny.

„Z Leedsu,“ odpověděla jsem a vytáhla z kufru další svetr.

„A proč jsi odešla?“

„Chtěla jsem se víc věnovat restaurátorství.“

Penny přikývla a naštěstí se začala vyptávat na něco jiného.

Později jsem se zavřela v koupelně a pustila vodu, aby nebylo slyšet telefon. Na displeji se objevila zpráva s fotografií Lee sedící u dřevěného stolu. Měla na sobě svůj starý zelený svetr, pod levým okem tmavou skvrnu a před sebou hrnek.

Fotografie nebyla rozmazaná, přesto jsem ji dvakrát zvětšila a prohlížela detaily místnosti, které by mi mohly něco říct. Vpravo od sestry byla zásuvka se dvěma vypínači a na podlaze kus dlažby s drobným odštěpkem. Mohlo to být kdekoli. K fotce přišla další zpráva.

Neznámé číslo: *Pracujte rychle.*

Položila jsem telefon na zavřené víko toalety a oběma rukama sevřela umyvadlo. Před rokem bych podobnou výhrůžku odbyla cynickou poznámkou a potom si šla nalít víno. Teď jsem stála v cizí koupelně, za dveřmi se moje spolubydlící přela s rádiem o kvalitu signálu a já si v hlavě počítala, kolik hodin mi zbývá do rána.

Musela jsem začít malovat. K tomu jsem ale potřebovala vidět Dámu v černém znovu… a bez patnácti spolužáků a profesorky za zády.

Kapitola 3

DERIAN

Bellová mi další den předala seznam prací seřazený podle naléhavosti. Na prvním místě byla výměna žárovky v kabinetu, kde se prý večer špatně četlo. Na druhém rozbitá západka u dveří do kotelny, která mohla zůstat otevřená komukoli, kdo se prošel kolem. Přesunul jsem druhý úkol nahoru a Bellová mi věnovala pohled, který obyčejně používala na studenty před zkouškou.

„Ředitelka chce mít světlo v kabinetu ještě před obědem," připomněla.

„Jestli někdo spadne do kotelny, bude chtít hlavně vysvětlení, proč tam nebyl zámek. Žárovku jí vyměním potom."

Přestala se přít. Vzal jsem brašnu s nářadím a vyšel přes nádvoří, kde se od rána držela jemná mlha. Z luk za koňskými výběhy se ozývalo řehtání a po kamenných schodech stékala voda, kterou noční déšť vyplavil z prasklin ve zdivu.

Když jsem tudy před třemi lety prošel poprvé, nedokázal jsem uvěřit, že se někde ještě najde budova, ve které se dá ztratit bez pomoci podzemních tunelů nebo tajných dveří. Stačilo znát rozvrh hodin. V době přednášek byly chodby téměř prázdné a v noci se zamykalo tolik křídel, že člověk mohl celé hodiny opravovat potrubí, aniž na někoho narazil.

Kotelna páchla horkým železem a vlhkým prachem. Západka byla ohnutá, protože do ní kdosi opakovaně narážel těžkým

vozíkem. Vyměnil jsem ji a potom si u pracovního stolu zapsal spotřebované součástky.

Většina lidí měla za to, že školník opravuje jen to, co mu zrovna spadne před oči. Mně vyhovovalo vést si přesné záznamy o každém pohybu po škole, i když jsem si kvůli tomu vysloužil pověst podivína. Před lety jsem pracoval s doklady, jejichž každé číslo muselo souhlasit s jiným papírem. Nedbalost při takové práci vyšla draho a já se od té doby nedokázal zbavit potřeby všechno kontrolovat dvakrát.

U galerie jsem se zastavil až po poledni. Na dveřích visel nový seznam návštěv a pod ním oznámení, že kvůli přípravám přehlídky budou některé obrazy dočasně nepřístupné veřejnosti. Bellová mi ráno řekla, abych zkontroloval osvětlení, a v kapse jsem měl pracovní klíč. Uvnitř seděla u stolku kustodka Miriam, která si luštila křížovku.

„Dnes tu máte rušno?“ zeptal jsem se, když mi zapisovala vstup.

„Po snídani studenti, po obědě profesorka Ferriová a ta nová slečna, co umí mluvit o obrazech, aniž člověka uspí.“ Zvedla brýle k čelu a podívala se na hodiny. „Teď už mám klid. Pokud zase nezačnete vrtat.“

„Jen světla. Vrtání nechávám na pátek, abych vám zkazil víkend.“ Miriam se zasmála a dál luštila. Prošel jsem podél stěn, zkontroloval napájení nouzového svítidla a zastavil se před Dámou v černém. Lavice už stála u zadní zdi.

Na malbě se od včerejška nezměnilo nic, ale pod rámem leželo několik drobných šedých vláken. Mohla spadnout z návštěvnického kabátu. Stejně dobře je mohl někdo setřást z měřicí pásky. Sáhl jsem

do kapsy pro kapesník, vlákna opatrně shrnul a potom je vysypal do odpadkového koše. Zůstala mi jen nepříjemná otázka, proč mě vůbec napadlo se jimi zabývat.

Miriam mě zpozorovala.

„Ten portrét se vám líbí? Včera se u něj zastavila každá druhá studentka."

„Starý rám," odpověděl jsem. „Budu muset zkontrolovat jeho uchycení."

„Tak se domluvte s Ferriovou. Nikdo na něj nesmí sahat bez jejího svolení. Máme to v předávacím protokolu."

Byl to rozumný předpis. Školní sbírka sice nepůsobila jako národní galerie, ale jediný obraz na její stěně mohl mít větší cenu než celá kotelna i s novým čerpadlem.

Za mých časů v aukční síni takové věci mizely nejčastěji při stěhování, opravách nebo inventurách, kdy každý předpokládal, že je odpovědný někdo jiný. Na podobnou myšlenku jsem neměl důvod se vracet. V přítomnosti obrazu však člověk snadno zapomene, jakou cenu zaplatil za minulou práci.

Cestou do dílny jsem minul několik studentů s deskami pod pažemi. Poslední šla Cassandra Wallesová. Kabát měla přehozený přes ruku a ve vlasech zapomenutou tužku, kterou si zřejmě zastrčila během práce. Zastavila se před nástěnkou s rozpisem přístupů do ateliérů a zapsala si cosi do sešitu. Když jsem se k ní přiblížil, zavřela ho.

„Dobrý den, pane školníku," pozdravila s úsměvem, ve kterém bylo víc zvědavosti než zdvořilosti.

„Mercy," opravil jsem ji. „Příjmení stačí."

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázku z knihy Volejte školníka**.**
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.